

Correspondentie

7 februari 1974
Allahabad

Magh Mela Toespraak

De Magh Mela, die hier jaarlijks wordt gehouden om deze tijd van het jaar op het zand van de Ganges is zo'n oud gebruik dat niemand kan zeggen wanneer het begon. De annalen zeggen dat het er altijd is geweest. Mensen komen, kamperen dertig dagen op dit zand onder de condities van strenge discipline, vermijden wereldse bezigheden, leiden een heilig leven en brengen al hun tijd door met het lezen van heilige boeken en het luisteren naar heilige gesprekken. Dit instituut stierf niet uit in de loop van de tijd maar bleef door de eeuwen heen bestaan, daar het het al die tijd een werkelijke noodzaak heeft vervuld. Sinds het gloren van de beschaving, heeft de mens ernaar gestreefd om de relatie tussen zichzelf en zijn Schepper te kennen. Maar een oerwoud aan tegenstrijdige ideeën maakt zijn gedachtegang verschrikkelijk verwarrend, zodat hij de juiste koers begint te zien als de verkeerde koers, en de verkeerde koers als de juiste koers. Hij is evenmin in staat om zijn weg te vinden, zelfs met de hulp van een veelvoud aan beschikbare heilige boeken. De Mela brengt hem in direct contact met mensen die helder van geest en verlicht zijn, en helpt hem aldus bij het opnieuw vinden van zijn weg.

Iedereen wil licht, behalve de dief en de uil. Deze twee bezitten een perverse mentaliteit. Toch, zelfs als honderden uilen samenwerken om op de zon af te geven, zal hun standpunt nergens mee tellen.

Te midden van wereldse betrokkenheid en frustraties, kan zo'n perverse houding zich maar al te gemakkelijk ontwikkelen. Het maakt dat we rechtschapenheid beschouwen als onrechtvaardig en onrechtvaardigheid als rechtschapen. Wanneer we beginnen te denken: "Ik ben dit", "jij bent dat", beginnen we ten prooi te vallen aan begoocheling en onwetendheid; en te handelen met blinde stuwkracht, in plaats van stevig redeneren. Deze stuwkrachten worden geneutraliseerd door Satsangha (d.w.z. samenkomsten rondom een Verlichte leraar).

Sommige mensen beschouwen denken als een nutteloze oefening van het intellect. Maar Rede is de enige manier om winst of verlies te bepalen of te verhinderen. Het kan ons het verschil laten zien tussen verwarring en vrijheid. Verwarring is denken: "Dit is van mij" en vrijheid is denken: "Niets is van mij". Goedaardige mensen gebruiken de gaven van de Natuur zonder ze te bederven, zodat niet alleen zij maar ook anderen ervan mogen profiteren. Boosaardige mensen misbruiken ze en maken ze schadelijk voor zichzelf en voor anderen.

Een goede treinreiziger zal de uitrusting van zijn coupé zorgvuldig gebruiken hoewel hij die niet als van zichzelf beschouwt en zal deze intact laten voor het gebruik van anderen; terwijl een slechte (reiziger) deze kan beschadigen of zelfs stelen.

Hetzelfde zou onze houding moeten zijn ten opzichte van wereldse objecten gedurende onze reis door het leven – om ze zorgvuldig te gebruiken zonder dat we denken dat ze van ons zijn en ze opgewekt terug te geven als we weggaan.

Een buitenlandse bezoeker stelde vanmorgen een vraag betreffende het nut van de oude rituelen van aanbidding zoals de 'Yagya' in de wereld van vandaag. Ja, laat de rituelen zelfs nu doorgaan, maar in een andere vorm. De aanbidding van vandaag is heilige handeling. Niet iemand bedriegen is heilige handeling. In geen enkel tijdperk en in geen enkel land werd zondigen als heilig beschouwd. Dit is ook tegenwoordig het geval en in alle landen. In elk land wordt naleven van de wet voorgeschreven en is het breken van de wet verboden.

Satsang, 'goed gezelschap' kent drie soorten, nl. heilige mensen, heilige boeken en de Param-Atman. We zouden in eerste instantie aan heilige mensen de voorkeur geven, en als zij niet beschikbaar zijn, heilige boeken. Als ook die niet beschikbaar zijn

dan is de Param-Atman natuurlijk altijd bij de hand.

De Heilige dichter Kabir heeft gezegd: “Ik werd bedroefd toen ik zag hoe de molenstenen steeds maar rond draaiden. Omdat geen graankorrel die ertussen gevangen zat, eraan kon ontkomen om tot poeder vermalen te worden.” Net zo kan nauwelijks iemand ontsnappen die gevangen is tussen de twee wielen van hemel en aarde. Maar het is opmerkelijk dat het graan bij de as intact blijft.

In dit geval is de as Param-Atman. Zij die bij de Param-Atman blijven, ontsnappen.

12 februari 1974

Allahabad

Mijn beste Dr Roles,

Ik heb aardig wat toespraken van Z.H. in zijn Mela kampement bijgewoond en heb geprobeerd om zoals gewoonlijk wat punten voor u op te schrijven. Maar er was altijd een voorgaande spreker die inging op de details van het verhaal van de Ramayana van de vorige dag. Als gevolg daarvan, gebruikte ook Z.H. dag na dag bijna hetzelfde thema. De gesprekken die volgden waren daarom alleen voor de mensen in India bij wie de Ramayana populair is, vol betekenis.

Ik voel echter dat ik u net als in het verleden iets moet sturen – al was het maar om enige continuïteit te bewaren. Dus ik stuur u de afsluitende toespraak die een wat algemenere aard heeft.

Hoogachtend,

Rlal Dixit.

20 februari 1974

Londen

Mijn beste Dixit,

Dit is om u uiterst dankbaar te laten weten dat uw brief (12 februari) gisteren is ontvangen met daarin een uiterst waardevolle samenvatting van Z.H.'s afsluitende toespraak op de Magh Mela (7 februari). Dit is precies wat we nodig hebben voor algemene begintoespraken rond de wereld en ook voor gebruik hier in Londen. Wanneer u mij op enig moment terug schrijft kunt u me dan misschien uitleggen wat het ‘Yagya’ ritueel van aanbidding is?

Als Z.H. arriveert en u hem toevallig ziet (geen haast) zou ik graag willen dat hij de volgende persoonlijke boodschap krijgt:

“Lord Allan vindt het goed dat ik Z.H. in vertrouwen vertel dat hij onze Eerste Minister in deze verkiezingscampagne helpt, en het resultaat zal volgende week duidelijk worden. Het gevoel is dat deze verkiezing kan beslissen tussen een stabiele regering en een zege voor Wet en Orde tegenover de lawaaierige en gewelddadige elementen die ons land in verwarring zullen brengen en het werk van het verspreiden van Meditatie en Ware Kennis hier veel moeilijker zullen maken.

Hij reist samen met de eerste Minister rond in zijn eigen auto, want de Eerste Minister zegt: “Ik vind het fijn u bij me te hebben want u geeft me een kalm en vredig gevoel!” Tijdens een grote openbare meeting stond een man in het gehoor op en zei: “Ik vind het altijd fijn om Robert Allan bij u te zien, want dan weet ik dat alles kalm en in goede orde zal verlopen.” Allan beschouwt dit als iets dat geheel komt door de invloed van de Goeroe in zijn eigen hart.

Mr. Howitt is dankbaar voor de antwoorden op zijn vragen die hij me zojuist heeft voorgelezen. Hij krijgt nu meer vertrouwen en is helemaal tevreden om de vragen van Nieuw Zeeland via mij te sturen in plaats van Z.H. lastig te vallen met weer een andere aparte groep.”

F.C.R.

8 maart 1974
Allahabad

Mijn beste Dr. Roles,

Een paar dagen geleden kreeg ik de gelegenheid om de privé boodschap die u me toestuurde in uw brief van 20 februari door te geven. In antwoord daarop zei hij dat terwijl het onze plicht is om geest en lichaam in te zetten voor heilige zaken, we toch alle uitkomsten opgewekt moesten accepteren als besluiten van de Opperste Wijsheid. Hij weet beter waar ons uiteindelijke goede ligt.

Z.H. gaat nu op 11 maart weg voor een maand, en hij zal hier voor een paar dagen in April weer zijn voordat hij naar Badrikashram gaat.

Met betrekking tot het woord 'Yagya' denk ik dat het beste zou zijn om de verzen 24-32 van Hoofdstuk IV van de Shrimad Bhagavad Gita in te zien. Daar is een praktijk om ceremoniële offers te doen aan een heilig vuur, vergezeld van herhaling van een Mantra, die ook wel een Yagya wordt genoemd. In het verleden is deze uitdrukking ook gebruikt voor enige plechtigheden op grote schaal van religieuze, sociale en politieke aard. Dit Universum is ook een Yagya uitgevoerd door de Param-Atman.

Vandaag hebben we ons lente kleuren-festival, 'Holi' genaamd. Natuurlijk weet u hoe het hier dan is!

Hoogachtend,

Rlal Dixit.

23 maart 1974
Londen

Mijn beste Dixit,

Omdat April er aan komt en we niet precies weten wanneer Z.H. in Allahabad zal zijn, is het maar beter dat ik een boodschap en een vraag stuur:

"Hij heeft alles voor ons zo gelukkig gemaakt dat we hem alle vreugde en vrede toewensen in de hoge en heilige Ashram in Badrinath.

We hebben voor een paar liefhebbers van meditatie een opname van zijn stem en zijn uitspraak van een Mantra op een speciale manier afgespeeld. Dit had een zeer speciaal effect. Mensen vragen: "Vervangt deze manier van uitspreken de manier waarop het ons oorspronkelijk is gegeven, of komt dit tijdens een speciaal stadium in de loop van een 'diepe duik'?" Tot nu toe was mijn antwoord: "Het lijkt soms natuurlijk te komen. Waarom probeert u niet om zelf innerlijke leiding te krijgen – net zoals ik dat probeer?"

F.C.R.

25 maart 1974
Londen

Mijn beste Dixit,

Als vervolg op mijn brief van gisteren over het onderwerp van de manier van uitspreken van een Mantra zoals afgelopen januari werd aanbevolen: toen ik vorige week iemand aan het initiëren was, vroeg ik hen aan het einde van de tweede minuut of er enige verandering was in het ritme van de Mantra – "Was ze hem langzamer aan het uitspreken?" Haar antwoord was: "Niet langzamer, maar meer uitgerekt." Dus het is duidelijk dat dit natuurlijk kan plaatsvinden in een heel vroeg stadium.

Graag wil ik dat Z.H. weet dat we mensen heel langzaam door de antwoorden op onze vragen van ons laatste bezoek meenemen om te proberen diep in de betekenis van de antwoorden in te gaan en we zijn nu pas bij

het begin van de derde audiëntie, dus het volgende semester zullen we uitkijken naar alles dat in zijn antwoorden gedurende de vier volgende audiënties wordt omvat – een echt feest!

Voor mezelf voelde het nodig om terug te keren naar de gedachte aan de Param-Atman op elk moment van herinnering en op dit moment is een samenvatting die u, Dixit, stuurde vanaf de 1972 Mela over de leringen van de Gita een geweldige hulp – vooral dit (als een samenvatting van alles dat met meditatie te maken heeft) “geef gedurende twee halve uren per dag, geef wereldse plichten en verplichtingen op en geef jezelf volledig over aan de enkelvoudige zorg en bescherming van Param-Atman. Hij zal je behoeden voor alle slechte zaken en daarin zal het einde liggen van al je zorgen.” Dit werkt zo goed voor me dat ik niet kan bedenken wat er nog meer te zeggen is!

Voor altijd de Uwe,

F.C.R.

ingesloten 74/9

17 april 1974

Allahabad

Mijn beste Dr. Roles,

De baat die u vindt bij twee halve uren meditatie en de gedachte aan “Brahma-satyam Jaganmithya...” zijn ook voor de mensen hier een grote inspiratie.

Met de allerbeste wensen

Voor altijd de Uwe,

Rlal Dixit.

26 april 1974

Londen

Mijn beste Dixit,

Z.H. zal misschien geïnteresseerd zijn in deze samenvatting uit een brief van Mrs. Sundaraj uit Maleisië die een jaar naar onze audiënties kwam onder haar meisjesnaam Patwardan:

“Onlangs trof me de gedachte dat Zelfrealisatie alleen ‘zijn’ is. Men kan niets ter wereld veranderen maar men kijkt enkel toe en blijft in het zijn, elk moment. Er gebeurt niets spectaculairs als vleugels die aangroeien maar men komt enkel tot het rusten in zichzelf. Ik vraag me af of dit langs de juiste lijn ligt?”

Uw dankbare

F.C.R.

19 mei 1974

Allahabad

Mijn beste Dr. Roles,

Z.H. bereikte Allahabad echter op de een of andere manier op 16 mei en zag uw brieven in op 18 mei. Hier zijn de antwoorden:

De betrouwbare persoonlijke dienaar

Uw gevoelens zijn mooi en u lijkt met diepe verbeelding door het leven te gaan. De betrouwbare dienaar is uw eigen gezuiverde Manas. De gezuiverde Manas brengt geluk op zowel praktische als spirituele gebieden, terwijl de vervuilde de bron is van de verschillende problemen. Toewijding aan de dienst van de Param-Atman en aan andere mensen in woord en daad op ieder moment en in alle omstandigheden is de manier om zich te stabiliseren in uw eigen Grote Zelf.

De manier om de mantra uit te spreken.

Geen antwoord. Hoe beter de uitspraak, hoe meer die in staat is om de geest te stuwen naar het centrum van de Atman.

Vraag van Mrs. Sundaraj

Zelfrealisatie is niet enkel 'zijn' en het is niet correct om te zeggen dat er niets spectaculairs gebeurt als het komt. Het is daarentegen het grootste iets op aarde als men komt te rusten in zichzelf. Het betekent dat armoede opgeruimd is, van Kennis boven submenselijke instincten etc. en het omgaan met de zaken van de praktische wereld vanaf het hoge niveau van je eigen Werkelijke Zelf. Als zodanig kan er geen enkele prestatie ter wereld groter zijn. Dit is absoluut waar.

Bijvoorbeeld: Het is heel normaal om bezorgd te worden als er iets kwijt is. Dan zijn we buitengewoon verheugd als we het weer vinden, hoewel we niets nieuws hebben gekregen. Daarom is het Zelf vergeten, wegzinken in moeilijkheden, en het Zelf realiseren is het tevoorschijn komen in een staat van overvloed.

Z.H. stuurt u ook de volgende boodschap: "Ik kwam hier om wat hangende zaken af te handelen, en zal over een paar dagen naar Badrikashram vertrekken. Terwijl ik uw vragen beantwoord, stuur ik u ook mijn goede wensen en zegeningen voor u allen. Ik zal hier in de eerste week van juli terugkeren."

Hoogachtend,
Rlal Dixit.

5 juni 1974

Londen

Beste Mr. Dixit,

Als u de kans heeft om nog een andere boodschap aan Z.H. te sturen, wilt u dan zeggen:

"Alle moeilijkheden zijn opgelost sinds ik teruggekeerd ben naar het in de praktijk brengen van zijn instructies bij mezelf, in plaats van te denken wat ik tegen andere mensen moet zeggen! Er is daarom geen noodzaak dat hij antwoord moet geven op de vertaling van de Londense toespraak die u naar hem heeft toegestuurd."

Hoogachtend,
E.L. (secr.)

21 juni 1974

Londen

Mijn beste Dixit,

Alleen om er zeker van te zijn dat we Z.H. niet missen wanneer hij naar Allahabad gaat "In de eerste week van juli", is hier een boodschap:

We hopen dat Zijne Heiligheid wat vrede zal vinden in Badrinath want hij lijkt de terugreis naar Allahabad vroeger dan gewoonlijk heeft moeten maken te midden van alle moeilijkheden met het transport waar we zeer mee meevoelen. We zijn heel dankbaar voor de antwoorden die we ontvingen op onze vragen en hebben het antwoord voor Mrs. Sundaraj doorgestuurd naar Maleisië.

De Allans en ikzelf zijn aan het proberen om zijn advies over de persoonlijke dienaar, die Manas is, toe te passen. Mijn probleem op mijn 72^e is dat mijn persoonlijke dienaar ook oud is geworden en vastgebonden aan oude gewoontes die hij weigert kwijt te raken! De hele tijd wil hij dat ik mensen en gebeurtenissen afkeur vanuit het standpunt van 30 jaar geleden! Dus terwijl de Allans proberen het hart van mijn oude dienaar te verzachten, probeer ik hen te helpen om hun jonge en actieve persoonlijke dienaren te beteugelen die de beste van de klas willen zijn en Eerste Ministers willen adviseren etc. Mogen we de zegen van Zijne Heiligheid ontvangen over deze inspanningen en welke raad dan ook die hij zou kunnen geven?"

Voor altijd de uwe,
F.C.R.

25 juni 1974
Allahabad

Beste Dr. Roles,

We zouden onze trouwe dienaar, de Manas, heel mild moeten behandelen en hem dagelijks aanmoedigen om vooruitgang te boeken, gebruik makend van methodes van liefde en Sattvische ideeën. Ondanks dat hij enkel een dienaar is, zijn zijn krachten groot, hoewel heel klein is vergeleken met die van de Atman. Als we kracht of angst gebruiken om hem te hervormen, kunnen we niet die mate van succes boeken als dat we liefde en heilige gedachten zouden gebruiken. We zouden deze dienaar aldoor moeten blijven herinneren aan het feit dat de Atman eeuwig is terwijl zintuiglijke genoegens enkel momentaan zijn. Moeilijkheden rijzen op bij het veranderen van de verslaving van de Manas aan slecht gezelschap naar heilig gezelschap, maar uiteindelijk kunnen we winnen. We zouden onszelf nooit moeten toestaan om in een staat van hulpeloosheid terug te vallen en we zouden altijd de meester over ons eigen zelf moeten zijn. In Hoofdstuk II Vers 3 van Shrimad Bhagavad Gita, vraagt Krishna aan Arjuna om kleine zwakheden van het hart te laten vallen en om zich klaar te maken voor de aanstaande strijd.

We zouden dus onszelf altijd moeten zien in onze volle statuur die heel groot is. De oude dienaar kan zijn oude gewoontes werkelijk opgeven net zoals een goed mens geen slechte etenswaren in zijn mond zou steken.

Herinnert u zich het verhaal van het gevecht tussen de mangoeste en de slang. Als de slang de mangoeste bijt, rent de laatste weg om aan een kruid te ruiken dat het gif neutraliseert en komt dan terug om te vechten, en uiteindelijk is het altijd de slang die gedood wordt. In de huidige context zijn zintuiglijke genoegens het gif en heilige gedachten zijn het medicijn; en het is de Atman die de strijd wint. Ik stuur u mijn beste wensen om uw strijd te winnen. En dat is op zich een medicijn!

Vragen uit Nieuw Zeeland

Relatie van de Antahkarana (causale niveau) tot de Atman?

Antahkarana is de oorzaak. Een oorzaak is iets dat naar iets leidt. Alle zichtbare en onzichtbare gewaarwordingen van ons zijn van de Antahkarana. Als een voorbeeld, de Antahkarana is als een spiegel, een stoflaag van onwetendheid bedekt het, waardoor het opgehouden is om dingen helder te tonen. Aldus is de Antahkarana niet in staat om de Atman in zijn zuivere vorm te laten zien. Heilige bedoelingen, heilige gedachten en heilige handelingen verwijderen het stof van onwetendheid. Dan verdwijnt het verschil tussen Atman en Param-Atman etc.

Is Antahkarana een combinatie van de subtiele elementen in de mens – namelijk Ahankara, Chitta, Buddhi en Manas?

Antahkarana is de wortel, de bron hiervan. De Manas, de Chitta etc. rijzen er uit op.

Als de Antahkarana volkomen helder zou zijn ... zou een mens dan zoals Jezus zijn..?

Niet alleen zou een mens zoals Jezus zijn, maar hij is al zo. Maar ondanks dat dit het geval is, is de dramatisering van de wereld verantwoordelijk voor het laten zien van verschillen in gedrag. Elke vorm die ooit is opgetekend zal nooit herhaald worden. Dit is een opmerkelijke karakteristiek ervan.

(Aangaande uw opmerkingen over het Heilig Lichaam. Z.H. merkte op, "Goddelijke kwaliteiten zijn nog steeds binnen ons bereik, zo niet het Heilig Lichaam").

Rlal Dixit.

*2 juli 1974
Allahabad*

Mijn Beste Dr. Roles,

Z.H. lachte goedkeurend toen hij hoorde over hoe uw 'persoonlijke dienaar' zich met 72 jaar oud voelde en zich zo gedroeg als u zei, en ook over de jongere dienaren van de Allans. Hij zei dat wat u in deze omstandigheden doet, juist is, en zendt zijn zegeningen en beste wensen voor uw succes.

Hoogachtend,

Rlal Dixit.

*4 juli 1974
Londen
Uittreksel uit de brief van FCR*

Het lijkt erop dat de 'persoonlijke dienaar', Manas, gezuiverd en tot op zekere hoogte beheerst kan worden, door aandacht te geven aan iemands eigen kleine routine handelingen – hoe men zit in meditatie, hoe men beweegt en loopt en spreekt en evenzo welke handelingen men toestaat. Zelfs een klein beetje van deze oefening, gecombineerd met het zo vaak mogelijk in de herinnering houden van Param-Atman (die getuige is van alles) geeft resultaten die het meeste terugbetalen en die iemand meer dan wat anders doen verlangen naar volledige vereniging.

Zou Zijne Heiligheid zeggen dat ik deze vereniging kan verkrijgen door door te gaan zoals ik doe op deze manier, of is er meer vereist?

Met andere woorden (net als de Kach, de zoon van Prajapiti aan het einde van het verhaal) vraag ik uiteindelijk de vraag: "Wel, als ik op deze manier niet kan opgeven, wat zou ik anders moeten doen? Houd ik ook heel stevig aan iets vast in plaats van het op te geven?"

*4 juli 1974
Allahabad*

Beste Dr. Roles,

"Opgeven" is enkel begrijpen wat de werkelijke betekenis van opgeven is. Gewoonlijk als we een bepaald ding opgeven, ontwikkelen we onmiddellijk hechting aan iets anders.

Omdat het opgeven van Kach oorspronkelijk ging over het opgeven van uiterlijke dingen, kreeg hij geen vrede zelfs niet toen hij ze allemaal opgaf. Maar toen hij de werkelijke betekenis van opgeven begreep, merkte hij dat door het opgeven van precies de Ahankara die opgeeft, het opgeven van alles wat verbonden was met de Ahankara eruit volgde als een natuurlijk gevolg. Dit is het ware opgeven. Daarna was het leven van Kach dat van een ideaal mens, die alle plichten en verplichtingen van een praktisch leven uitvoerde zonder enig gevoel van Ahankara in zijn geest.

Z.H. gaf het volgende commentaar (d.w.z. dat 'opgeven' leidt tot Verlichting):

Wanneer een geoefend mens voor de eerste keer in functie komt, ondervindt hij in het begin moeilijkheden. Maar met meer oefening is hij in staat om natuurlijk en soepel te handelen en zijn ervaring wordt rijper. Uiteindelijk bereikt hij meesterschap en zuiverheid in zijn kunst.

Door het doorgaan met de oefeningen van deze aard zijn we in staat om onze eigen krachten te ontdekken. Dit is het voordeel van werkelijk opgeven in het praktische leven.

(de naam van de vertaler wordt niet vermeld)

9 juli 1974
Allahabad

Beste Dr. Roles,

Z.H. voelde dat deze brief uw gevoelens overbracht, en geen specifieke vragen. U heeft gelijk. Als Buddhi in het licht van de Atman kon werken, dan is er niets meer om te wensen. Dus u heeft een proeve van bevrijding gehad. Maar het zou natuurlijk en moeiteloos moeten komen.

(de naam van de vertaler wordt niet vermeld)

12 juli 1974
Allahabad

Mijn beste Dr. Roles,

Voor wat betreft uw vragen, Z.H. wordt nog steeds omringd door teveel toegewijden van verre buitenposten die voor de 'Guru-Purnima' kwamen en in de Ashram logeren. Ik hoop dat ze met een paar dagen weggaan, en ik gelegenheid zal hebben om ze aan Z.H. voor te leggen. Zoals ik in mijn vorige brief schreef, zal Z.H. hier nu een flinke tijd blijven.

Ik zal u spoedig schrijven met uw antwoorden.

Hoogachtend,
Rlal Dixit

12 juli 1974
Allahabad

De volgende vertaling van een gebed door Tulsi Das, die Raghynath Singh (de 'Man met het Geweer') onlangs voor Zijne Heiligheid zong,

werd door Dixit aan R. gestuurd:

“Mijn Heer, zal ik mijn leven ooit zo kunnen kneden dat –
Ik door de Genade van de altijd genadige Rama, het gedrag van een heilig mens zal verkrijgen?
Ik tevreden zal zijn met wat ik ook krijg en niets van iemand zal verlangen?
Ik altijd bezig zal zijn met het goed doen voor anderen, en geestelijke en lichamelijke discipline zal betrachten in al mijn gedachten, daden en woorden?
Wanneer ik een ruw en onverdraaglijk woord hoor in mijn oren, zal ik weigeren om mezelf te branden in het vuur daarvan?
Ik alle zorgen en angsten die voortkomen uit het fysieke lichaam opgeven, en plezier en pijn gelijkelijk zal aannemen?
Zal ik, Tulsi Das, ooit een onwankelbaar geloof in de toewijding aan de Param-Atman verkrijgen door op dit pad te blijven?”

(uit een welbekende verzameling Hindi gedichten *Vinaya Patrika* geheten.)

16 juli 1974

Londen

Mijn beste Dixit,

Nu mijn trimester afgelopen is en er een hoop vrije tijd is, vraag ik me af of u hem wilt zeggen: “Dat alles van ondergeschikt belang is, behalve het proberen kwijt te raken van welke denkprocessen en wensen dan ook die tussenbeide komen tussen de Atman en de Param Atman. Alle hulp of raad die hij kan geven over een praktische manier om dit te doen zou in dankbaarheid aanvaard worden. Het lijkt me toe dat ik voornamelijk de kleine bewegingen ontbeer die men gedurende de dag maakt zodat men probeert niets toe te staan dat de Grote Waarnemer die getuige is van alles onwaardig is.”

Ik ben blij dat u en ik de dingen in hetzelfde licht zien en proberen een eenvoudige benadering te vinden die westerse mensen die in zichzelf kijken naar de bron van energie en leiding, zal aantrekken, in plaats van rond te hollen om te proberen de uiterlijke wereld te veranderen!

De Uwe,

F.C.R

24 juli 1974

Londen

Mijn beste Dixit,

Ik begrijp helemaal dat met zoveel mensen in de Ashram we zullen moeten wachten op antwoorden op vragen. Intussen gaat alles goed – zeg dat alstublieft tegen Z.H. als u de kans krijgt – nu dat ik op vakantie ben van bijna al mijn verplichtingen, ik mezelf en mijn tijd kan wijden aan “het niets tussenbeide laten komen tussen mij als individu en liefde voor de Universele Waarheid en Gelukzaligheid.”

Voor altijd de Uwe,

F.C.R.

30 juli 1974

Londen

(R. aan Jaiswal, doorgestuurd van de Ashram naar Allahabad naar zijn nieuwe adres in Benares)

Er heerst aanzienlijke verwarring omdat “Buddhi” steevast wordt vertaald als ‘Intellect’ – hetgeen in het westen altijd denken betekent. Maar een van mijn woordenboeken geeft aan dat:

“De werkwoordswortel budh betekent “wakker worden, opstaan uit de slaap, tot bezinning komen or het bewustzijn herkrijgen... Buddhi (het gerundium) betekent, ‘terugkeren naar het bewustzijn, bijkomen uit een flauwte.’

Dat is precies wat ik de laatste tijd ‘s nachts of vroeg in de ochtend ervaren heb waar ik me precies als Lakshman na zijn duik in Maya heb gevoeld, toen hij uit het water kwam en naar zijn broer Rama toe ging met tranen in zijn ogen.

Ik zou uw mening over of er een beter Engels equivalent gevonden kon worden zeer op prijs stellen, zodat we gemakkelijker onderscheid kunnen maken tussen de twee aspecten van ‘geest’ – Buddhi en Manas.

7 augustus 1974

Benares

Antwoord van J.

Wanneer ik Zijne Heiligheid weer ga ontmoeten zal ik uw prachtige observatie voorleggen. Want uw nieuwe bevindingen over Buddhi zijn veel meer verhelderend, toch is er niets mis met het woord intellect. Intellect is afgeleid van het Latijnse woord inter en legere, hetgeen betekent “dat wat tussen de regels door gelezen kan worden.” Het idee van dit samengestelde woord is zien of lezen of verzamelen wat er verborgen ligt in de relatie tussen twee dingen, gebeurtenissen of motieven.

Aangezien ons altijd verteld is dat het alleen de Wil van het Absolute is die de Wet is die nageleefd kan worden door lezen of zien of verzamelen wat achter deze gerelateerde dingen ligt, dus komt het allemaal neer op wakker worden, nietwaar?

Door de rede wordt ons verteld om wakker te worden voor de ratio van de dingen, gebeurtenissen of motieven, allemaal afgemeten naar de wil van het Absolute of de Wet.

12 augustus 1974

Londen

Antwoord van R.

Nu ik weer een aantal episodes van ‘wakker worden’ en het zien van “dat wat verborgen ligt tussen de relatie van ... dingen, gebeurtenissen of motieven”, merk ik dat alleen wanneer het hart gesmolten is de Buddhi dit heel gemakkelijk en natuurlijk kan doen. De moeilijkheid met woorden als ‘discipline (een ware discipel zijn)’ of ‘intellect’, is dat iedereen die anderen onderwijst niet wakker is en ze in de verkeerde zin gebruikt wat verschrikkelijke gevolgen heeft voor alle mensen!

In het verhaal van de Papegaai werd gezegd:

“Er was een intellectueel die graag naar de lezingen van een Heilige man ging en die nooit de moeite nam om de instructies in de praktijk te brengen.” Het was niet de intellectueel maar de papegaai die ‘tussen de regels door kon lezen’ en de ware betekenis van Bevrijding door kreeg, toen de Heilige man net deed of hij dood was. Maar het intellect houdt deze ‘papegaai’ in een kooi en vergeet zijn vragen te stellen. Het is net als ‘Persoonlijkheid en Essentie’ zoals die beschreven worden in ons Westerse System.

Dus men kan beter andere woorden gebruiken, ‘onderscheidingsvermogen (Latijn, cerno, ik zeef)’ of ‘inzicht’ voor de “Vijfde Stap van de Ladder (Asaushakti = verlies van gehechtheid) wanneer een mens begint te kijken naar de dingen zoals ze zijn, of te zien wat er is”.

Ik ben het ermee eens dat ‘Rede’ vaak juist begrepen kan worden, en het nemen van de lijn van redelijkheid leidt alleen naar goede en niet naar slechte resultaten. Ook is dit waartoe Einstein en andere grote wetenschappers in staat zijn geweest wanneer ze, door een zeer eenvoudige vergelijking, ‘het hele ding in een notendop kunnen zetten’ – maar dat vereist het opgeven van gehechtheid aan persoonlijke vooroordelen, zoals Einstein zei in zijn memoires.

20 augustus 1974

Londen

Mijn beste Dixit,

De laatste antwoorden die u me stuurde van Z.H. klaren onze moeilijkheden langzamerhand op. Je merkt dat je de Buddhi verkeerd hebt onderdrukt en begrensd en dat je aldoor vecht tegen “De persoonlijke dienaar (gezuiverde Manas)” terwijl het juiste om te doen is dat je de Ahankar en de Gehechtheid laat vallen en zo de Waarnemer uit het duister houdt. Maar hoewel we bij tijden duidelijk zien wat nodig is, duikt men gewoonlijk toch op uit de ene gehechtheid om weer slachtoffer van de volgende te worden, zoals hij zegt. Ik vind het steeds moeilijker om te doen naarmate de dag vordert! En dat ondanks een extra half uur na de lunch in plaats van te gaan slapen! Maar toch moet er iets beter gaan want vaak krijg ik de gelukzaligheid gedurende lange perioden ‘s nachts en ‘s morgens vroeg.

F.C.R.

26 augustus 1974

Allahabad

Dixit aan R.

Mr. Howitt schrijft, terwijl hij wat vragen stuurt uit Nieuw Zeeland, om te zeggen dat hij zeer verlangend is om Zijne Heiligheid in september te bezoeken. Nadat ik de opvattingen van Zijne Heiligheid in dit verband had verkregen, antwoord ik hem vandaag als volgt:

“Dus gisteravond heb ik Zijne Heiligheid geraadpleegd. Hij zei dat hij hier gedurende de maand september beschikbaar is en weg zal zijn van oktober tot december. Maar in het geval van bezoekers die onder de directe leiding van Dr. Roles staan, voelt Z.H. dat als ze komen met voorafgaande kennis van Dr. Roles dat dit soort coördinatie het werk van zowel Dr. Roles als dat van Z.H. zal vergemakkelijken en tegelijkertijd de bezoeken voor de bezoekers zelf vruchtbaarder zal maken. Ik hoop daarom dat u in eerste instantie contact zult opnemen met Dr. Roles, en ons laat weten wat hij adviseert.”

Iets anders is dat iemand van de groep van Mr. Rabeneck uit New York – Marianna Rochen – onlangs met een aankondiging van 24 uur van tevoren, naar India is gekomen en in Kanpur is, en ook voornemens is om Allahabad binnen een week te bezoeken. Ze schrijft me uit Kanpur om te zeggen dat er geen tijd was om me van te voren te schrijven maar dat Mr. Rabeneck heel graag wilde dat ze met mij contact opnam. De brief zegt ook:

“Mag ik ook, als het toegestaan is, de Ashram van Zijne Heiligheid bezoeken?”

Ik vertelde Z.H. hiervan en hij heeft geen bezwaar. Meer later. Ik sluit een kopie in van de foto van Z.H. die we gedurende de Duru-Purnima plechtigheid namen.

Verslag van hoe de reis van Marianna Rochen naar India tot stand kwam, en haar bezoek aan Zijne Heiligheid.

Het was heel vreemd hoe mijn gang naar India plaats vond. Ik was van plan geweest om nadat het zomer trimester van onze school voorbij was, naar Griekenland te gaan, maar vanwege de moeilijkheden hier, stelde ik het nemen van een beslissing hierover uit. De laatste werkdag was 16 augustus, en die avond kreeg ik een telefoontje van een leraar van mijn programma, waarmee ik af en toe samen had gewerkt. Hij komt uit India, en eens had ik terloops tegen hem opgemerkt dat ik India ooit zou willen bezoeken. Hij zei dat hij net had besloten baar huis te gaan om wat familiezaken te regelen en om familie te bezoeken in verschillende steden in India en of ik zin had om mee te gaan. Hij zou de volgende avond met de vlucht van 10 uur vertrekken.

Ik was zeer verbaasd. Maar ik vroeg of Allahabad een van de plaatsen was waar hij heen zou gaan. Hij zei van ja, en nodigde me uit om de zaak verder te bespreken. Ik aarzelde maar bedacht toen dat ik zou gaan om het verder uit te zoeken.

Na het gesprek merkte ik dat zijn motieven om me uit te nodigen helemaal goed waren en dat het net mogelijk zou zijn om alles te regelen voor vertrek de volgende avond. Maar ik stelde het nemen van een besluit uit tot de volgende morgen toen ik Mr. Rabeneck belde. Hij vroeg of ik dacht dat mijn bekende het goed bedoelde, en toen ik ja zei, zei hij geheel onverwacht: “Wel, waarom zou je niet gaan? ... Ja, ga maar! En als je gaat moet je proberen om Zijne Heiligheid te ontmoeten.” Hij voegde er aan toe dat hij zou schrijven met Mr. Dixit, onze tolk, en gaf me zijn adres.

De volgende paar uur gingen voorbij in een vlaag van activiteit. Douglas Halleck verscheen toevallig op het toneel en hielp hard mee bij het klaar maken van alles. En om half 7 ging ik die avond weg.

We landden in New Delhi, bezochten Kanpur en Lucknow, en arriveerden in Allahabad op de 28e ‘s morgens. Ik ging zo gauw mogelijk naar Mr. Dixit, en hij zei me dat Zijne Heiligheid in de Ashram was en belde om te kijken of het oké was om er meteen naar toe te gaan. Dat was zo, dus we namen een riksja naar de Ashram en kochten onderweg bloemen en fruit.

We gingen naar de Ashram en naar de kamer van Zijne Heiligheid. Hij zat met gekruiste benen op de divan, terwijl een secretaris op de grond zat om een dictaat op te nemen. Ze werd weg gezonden.

Ik gaf mijn gift van vruchten en bloemen aan Zijne Heiligheid, terwijl hij me ondertussen goed opnam. Mr. Dixit gaf hem een eerbetoon, dat ik probeerde na te doen, en we gingen voor hem op de grond zitten.

Zijne Heiligheid is de mooiste mens die ik ooit gezien heb. Zoals Dr. Roles in een van zijn verslagen schreef, zijn zijn gebaren en bewegingen op een subtiele manier verschillend van het gewone – ze zijn volmaakt maar toch niet ‘gecontroleerd’. Hij begon te vragen hoe het kwam dat ik naar India was gekomen, en ik vertelde het hem. Hij vroeg hoe ik wist dat hij in Allahabad zou zijn, en ik zei dat ik dat niet had geweten. Toen vroeg hij wat in India ik het fijnste had gevonden, en ik antwoordde: “U!”. Hij lachte en vroeg toen wat ik daarna het fijnste vond. Ik antwoordde dat dat de mensen waren die ik had ontmoet – de familie van Ravi – die allemaal zo aardig tegen me waren geweest. Hij zei dat het belangrijk was om liefde te ontwikkelen voor dat wat het beste en hoogste is in de wereld. Toen vroeg hij wat mijn doel was. Ik zei: “Om een goed leven te leiden.” Hij zei dat dat een leven lang zou duren. Ik gaf aan dat ik dat prima vond.

Ik denk dat het toen was dat hij zei: “Atman is stilte.”

Toen vroeg Zijne Heiligheid of ik nog vragen had, en ik vroeg twee dingen die me zeer bezig hadden gehouden sinds ik met nieuwe mensen werk. Het eerste was, wat het meest essentiële is om aan nieuwe mensen te geven. Zijne Heiligheid zei dat hij dit met Dr. Roles had besproken, en dat in elk geval de mensen die naar ons komen niet ‘nieuw’ waren en dat hun komst van hun verleden afhing.

Toen vroeg ik hoe degenen te helpen die moeite met mediteren hebben. Hij zei dat de moeite vermoedelijk lag in hun methode van toepassing, en dat er net als er verschillende remedies zijn voor mensen die ziek zijn, er verschillende remedies zijn voor hen die moeite hebben met hun benadering van meditatie. Ze zouden hulp moeten krijgen van mensen die heel ervaren zijn. Ik hield vol en zei dat sommige mensen die verscheidene jaren bij ons waren zichzelf nog steeds niet kunnen zetten tot meditatie. Hij vroeg of ik van de visuele methode van benadering had gehoord. Ik zei van niet. Hij legde uit dat mensen die een probleem hebben met de mantra een mooie afbeelding konden tekenen van de

klank 'RAM', waarop ze zich dan konden concentreren totdat het gezien kon worden met het innerlijke zien. Dat het uiteindelijk van binnen vol licht zou worden.

Hij vroeg of ik nog meer vragen had, en ik zei nee, ik voelde dat ik niet te veel beslag op zijn tijd zou moeten leggen. Maar ik had twee vragen van Dr. Rabeneck, die ik nu stelde. De eerste was: "Kan Ahankar door het voortdurende 'opgeven' gebracht worden tot het worden van een toegewijde dienaar van het Zelf zonder enig residu van onwetendheid?" Zijne Heiligheid zei dat hij dit via Mr. Dixit uitgebreid zou beantwoorden.

De tweede vraag refereerde aan het verhaal van de Schildpad en de Schorpioen – waar stond de schorpioen voor? Zijne Heiligheid zei dat hij zich dat verhaal niet herinnerde. Ik vertelde hem dat ik dat wel wist en of hij wou dat ik het vertelde. Hij zei ja, en ik vertelde het. Hij herinnerde het zich nog steeds niet, en vroeg in welk verband het verteld was – dat herinnerde ik me niet. Toen zei hij dat het enige verhaal dat hij zich herinnerde over een schorpioen in verband was met een heilige man.

Op een dag zag een heilige man die een bad nam in de rivier een schorpioen die aan het verdrinken was. Hij wilde hem redden en pakte hem op met de bedoeling hem op het strand te gooien, maar de schorpioen stak hem, en hij moest hem weer in het water laten vallen. Hij probeerde het opnieuw en werd weer gestoken. Dit gebeurde een aantal keren, totdat de heilige man er uiteindelijk in slaagde de schorpioen in veiligheid te brengen.

Zijne Heiligheid vervolgde met het zeggen dat de moraal van het verhaal is dat de natuur van een goed mens is om altijd goed te doen, zelfs als het met kwaad wordt vergolden.

Hij vroeg of er nog iets was. (Ik wou echt dat ik gevraagd had om toestemming om daar de hele dag enkel maar te zitten en naar hem te kijken.)

Ik gaf uiting aan de dankbaarheid van de hele groep voor zijn leiding en vroeg om zijn zegen voor iedereen – welke hij gaf en hij wenste ons allemaal een snelle voortgang naar Zelfrealisatie.

Die avond zou ik naar de toespraak gaan die hij gewoonlijk geeft, maar ik werd heel ziek zodra ik thuis kwam en ik was ook de volgende dag ziek. We moesten Allahabad op vrijdagmorgen verlaten, dus ik heb Zijne Heiligheid nooit meer gezien.

Marianna Rochen.

*20 september 1974
Allahabad*

Mijn beste Dr. Roles,

Mr. Howitt blijft hier nu waarschijnlijk een week en Z.H. heeft erin toegestemd hem nog een paar interviews te geven naast die van vandaag, dat prima verliep, ik deed zelf de vertaling.

Mr. Howitt heeft het gesprek opgenomen. Mrs. Howitt is ook gekomen.

Z.H. probeerde te benadrukken dat het veranderen van groep geen gezond teken was omdat als het eenmaal gedaan is, het steeds weer gedaan kon worden en op die manier zou men nooit in staat zijn zich ergens definitief in het leven te vestigen.

Hij had ook waargenomen dat hij beide groepen gevraagd ook hun respectieve volgelingen met begrip en liefde te behandelen, omdat dit veel van de dorheid van het onderwerp wegneemt en er wat zoetheid in brengt. Botsingen kunnen voortgekomen zijn door onvolmaakte uitvoering van deze regel. Deze botsingen zouden in het geheel niet moeten bestaan, en in elk geval is het beter als hun geluid zijn oren niet bereikt. Om te beginnen hadden we een meditatie zitting. Aan het einde werden wat vragen van Mrs. Howitt over meditatie beantwoord.

Altijd de uwe,
Rlal Dixit.

शान्ति